

[Løje.]

at der overvejende er taget Hensyn til Konsumenterne. Jeg skal ikke rejse Indvendinger herimod. Jeg formoder, at de, der paa Landbrugets Vegne har forhandlet, dog i nogen Maade har givet, om end betinget, Tilslutning til det her foreliggende Lovforslag.

Et Spørgsmaal, der under Forhandlingerne har givet Anledning til alvorlige Meningsforskelligheder, er dette, hvorledes der skal skaffes Dækning for de ca. 20 Mill. Kr., der vil være nødvendige for at undgaa en Forhøjelse af Forbrugerprisen. Det er et Spørgsmaal, som vi ikke i større Omfang skal beskæftige os med ved denne Lejlighed, men jeg skal dog lige sige et Par Ord derom.

Paa et vist Tidspunkt var Opmærksomheden rettet mod det Sukker og det Smør, der anvendes i industrielt Øjemed, idet det mentes, at man ved en passende Afgift herpaa kunde fremskaffe en Del af Beløbet. Der rejste sig imidlertid straks en stærk Stemning herimod, og i visse Blade fandtes der Artikler, som var stærkt imod en saadan Ordning. I „Ekstrabladet“ for 28. Oktober findes en ret alarmerende Artikel, der har til Overskrift: „Ny Prisstigningsbølge truer Forbrugerne. Farligt at lægge Afgift paa Industrisukker og Industrismør. Afgiften vil fordyre Wienerbrød, Kager, al Chokolade, Sukkervarer, kort sagt Produkter, hvori de to Varer indgaaer.“ Og samtidig siger Bagernes Oldermann, Hr. Jønsson, i et Interview, at den store, brede Befolkning vil blive ramt haardt af en saadan Afgift. Ogsaa den højtærede Handelsminister skal have været en afgjort Modstander af Afgiften, og han skal, saa vidt jeg har erfaret, have sat meget haardt ind for at hindre Fordyrelse af Wienerbrødet m. v.

Resultatet er blevet det, at kun Afgiften paa Industri- og Restaurationssmør er fastholdt, medens en Afgift paa Industrisukker ikke er med i Forslaget. Nu har vi hørt i Dag, at Wienerbrød er ved at blive et storpolitisk Spørgsmaal, saa jeg skal ikke ved denne Lejlighed udtale mig om, hvorvidt det er et nødvendigt Næringsmiddel eller ikke. Paa Forhaand vilde jeg være tilbøjelig til at tro, at det var en Luksuspise, men der synes altsaa fra anden Side at være en anden Opfattelse af dette Spørgsmaal.

Om Lovforslagets Enkeltheder finder jeg ikke Anledning til at udtale mig nærmere. Naar der efter saa langvarige og besværlige Forhandlinger er naaet et Resultat, forekommer det mig, at vi maa tage det, som det foreligger. Jeg ønsker dog at

understrege, at Producenterne ligesom ved Fastsættelsen af Priser paa andre animalske Fødevarer har maattet udvise en stærk Resignation, idet de trods forhøjede Produktionsomkostninger maa nøjes med de hidtidige Priser. Endvidere kan der være Grund til endnu en Gang at fremhæve, at Forbrugerne ifølge Lovforslaget ikke skal betale mere, og for Fuldstændigheds Skyld kunde der maaske efter de Forhandlinger, der er ført her i Dag, være Grund til at sige, at efter hvad Bagernes Oldermann har udtalt, vil Priserne paa Wienerbrød ikke kunne forhøjes med mere end ca. 1 Øre pr. Stk., saa særlig faretruende kan det vel ikke siges at være. Dækningsspørgsmaalet vil den højtærede Finansminister med lidt god Vilje sikkert kunne klare, uden at der behøver at stilles yderligere Krav til Skatteyderne, men dette Spørgsmaal skal vi i øvrigt ikke forhandle om i Dag.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i dette høje Ting.

Grønning: I den Tale, den højtærede Landbrugsminister holdt ved Lovforslagets Fremsættelse, blev der givet en udmærket Redegørelse for de af Regering og Rigsdag foretagne Bestræbelser for at sikre Befolkningen de livsvigtige Levnedsmidler til overkommelig Pris og for Resultaterne af disse Bestræbelser, af hvilke det foreliggende Lovforslag er et betydningsfuldt Led. Som Forudsætning for, at disse Bestræbelser kunde lykkes, fremhævede Ministeren Nødvendigheden af at sikre Produktionens Opretholdelse, og det er en Opfattelse, som helt falder sammen med mine Udtalelser under Finanslovdebatten i sidste Uge, og som jeg derfor helt kan slutte mig til. Ministeren nævnte endvidere, at der til Raadighed for Fedevareproduktionen kun vil være en Trediedel af det normale Foderforbrug, og at det som Følge heraf kan befrygtes, at Produktionen hen paa Vinteren næppe nok vil kunne dække det hjemlige Mælke- og Smørforbrug. Dette Forhold har næppe staaet fuldt ud klart for alle, som har ment at skulle give Raad om en Smørlovs Indhold. At Situationen dog er saaledes, kan bekræftes af enhver kyndig og uhildet Iagttagere, men i Betragtning af den forudgaaende Diskussion om Smørordningen finder jeg det meget prisværdigt, at den ansvarlige Minister ved Lovforslagets Fremsættelse har fremsat denne sagkyndige, men produktionsmæssigt lidet opmuntrende Redegørelse.

Den offentlige Mening var efterhaanden blevet noget desorienteret i dette meget